

obžalovaný zproštěn vzhledem k ustanovení § 5 tisk. nov., ježto mu podle přesvědčení soudu v případě neuveřejnění hrozilo propuštění nebo jiné citelné poškození. Nalézací soud, ač ho zprostil a důvodu § 5 tisk. nov., nevyslovil v rozsudečném výroku, že pravdivost zprávy nebyla prokázána a neuložil mu, by bezplatně a bez poznámek uveřejnil rozsudkový výrok a nahradil útraty, a soukromý obžalobce se odvolal i proto, dovolávaje se ustanovení § 13 tisk. nov., avšak podle vývodů odvolání jen proto, že nebylo zodpovědnému redaktorovi Antonínu H-ovi uloženo, by bezplatně a bez poznámek uveřejnil rozsudkový výrok a nahradil útraty, nýbrž naopak, že bylo uloženo jemu, by nahradil útraty spoluobžalovanému Antonínu H-ovi. Jest předeslati, že se zřetelem k ustanovení § 28 odst. (2), (3) a (4) tisk. nov., § 283, 296 tr. ř. jest o odvolání, pokud směřuje proti tomu, že nalézací soud neuložil uveřejnění rozsudečného výroku, rozhodovati nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu, neboť vzhledem k tomu, že řízení bylo po rozumu § 56 tr. ř. a § 26 odst. (3) tisk. nov. vedeno proti Juliu F-ovi pro přečin a proti Antonínu H-ovi pro přestupek společně před kmetským soudem, nejde, jak se stěžovatel mylně domnívá, o věc přestupkovou po rozumu § 28 č. (4) tisk. nov. K rozhodování o útratách zůstává ovšem podle § 392 tr. ř. i v případě § 13 odst. (2) tisk. nov. příslušným vrchní soud, neboť na ustanovení § 392 tr. ř. tisková novela nic nezměnila. Podmínkou, by po rozumu § 13 odst. (2) tisk. nov. mohlo býti zodpovědnému redaktorovi a vydavateli uloženo, by bezplatně a bez poznámek uveřejnil rozsudečný výrok, jest, by nalézací soud ve výroku rozsudkovém, jímž se vlastně se zřetelem na ustanovení § 4, 5, 6 odst. (4) tisk. nov. vyslovuje jen beztrestnost, vyslovil, že pravdivost zprávy nebyla prokázána, neboť jen tím nabývá takový rozsudek v § 13 tisk. nov. jako osvobuzující označený povahu rozsudku odsuzujícího, ano by v případě prokázání pravdivosti musilo nastati osvobození bez každých dalších obžalovaného stíhajících následků (viz. i rozh. č. 3100 sb. n. s.). Schází tu tudíž pro uplatňování odvolání v onom směru podklad, totiž výrok podle § 13 odst. (1) tisk. nov., že pravdivost zprávy nebyla prokázána. Chtěl-li stěžovatel, by bylo podle § 13 odst. (2) tisk. nov. zodpovědnému redaktorovi a vydavateli uloženo, by bezplatně a bez poznámek uveřejnil rozsudečný výrok, měl rozsudek napadnouti zmateční stížností z důvodu, že v rozsudečném výroku nebylo vysloveno, že pravdivost zprávy nebyla prokázána, v kterémžto případě by byla ovšem přicházela opět v úvahu otázka jeho aktivní legitimity. Bylo proto odvolání soukromého obžalobce zamítnouti a ohledně stížností do útrat spisy zaslati vrchnímu soudu v Praze k příslušnému jednání.

Čís. 3838.

Slovo »šalič (švindlér)« nekryje se co do smyslu se slovem podvodník; k švindlérství se nevyžaduje úmysl poškozovací, nutný pro pojem »podvodu«.

Okolnost, že trestní řízení pro podvod bylo proti soukromému obžalobci zastaveno, nevylučuje zdar důkazu pravdy, že je švindlér (Teppichschwindler).

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, Zm I 551/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v České Lípě ze dne 16. května 1929, jímž byli obžalováni podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje zmateční důvody podle § 281 čís. 4, 5, 9b) tr. ř. Uplatňujíc zmatek čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká stížnost napadenému rozsudku vnitřní rozpor, ano se v rozsudku zjišťuje, že trestní řízení pro zločin podvodu bylo proti stěžovateli zastaveno a přesto jest v rozsudku označován za podvodníka s koberci. Zjištění ta, nehledíc ani k tomu, že se v rozsudku jen zjišťuje, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy, že obžalovaný je »Teppichschwindler«, a že jen slovo »Teppichschwindler« jest tam nesprávně přeloženo slovem »podvodník s koberci«, nebylo by v rozporu, neboť okolnost, že trestní řízení proti stěžovateli pro podvod bylo zastaveno, nevylučovala by logicky druhý úsudek, nanejvýš, any důvody zastavení nejsou známé. Stížnost, uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř., vytýká, že se důkaz, že stěžovatel jest podvodníkem s koberci, obžalovanému nepodařil, an neprokázal, že stěžovatel měl podvodný úmysl. Výtku stačí poukázati na to, že se v rozsudku zjišťuje, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy, že obžalovaný je »Teppichschwindler« a že jen slovo »Teppichschwindler« je v rozsudku nesprávně přeloženo slovem podvodník s koberci. Stížnost, nedbajíc toho, že se v rozsudku praví, že se podařil důkaz, že obžalovaný je »Teppichschwindler« nikoliv »Teppichbetrüger« (podvodník s koberci)«, nedrží se mezí § 288 čís. 3 tr. ř. K tomu jest dodati, že se slovo šalič, švindlér (Schwindler) nekryje co do smyslu se slovem podvodník (Betrüger), neboť k švindlérství se nevyžaduje úmysl poškozovací, nutný pro právní pojem podvodu. Stěžovatel není označován za podvodníka (Betrüger), nýbrž za šaliče, švindléře (Schwindler).

Čís. 3839.

Byl-li trest uložený podmíněčně rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928 promínut s účinkem § 1 zák. o podmíněném odsouzení tak, že se dnem 28. října 1928 považovala zkušební lhůta za uplynulou, pokládá se podle § 1 zák. o podmíněném odsouzení za to, že odsouzený